

er berørte, vil jo nu blive drøftet i det Udvalg, som jeg gaar ud fra bliver nedsat.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hegelund-Lange: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Lov af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4619).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hegelund-Lange: Naar Patienter lidende af smitsomme Sygdomme, f. Eks. Skarlagensfeber, Difteritis o. s. v., for Tiden indlægges til vederlagsfri Behandling paa kommunale Sygehuse, faar disse Sygehuse refunderet tre Fjerdedele af Udgifterne her til af Staten og en Fjerdedel af vedkommende syges Forsørgelseskommune. Naar henses til den utvivlsomt ret lave Takst, hvorefter Refusionen beregnes — 3 Kr., hvis der ydes Forplejning til Patienterne, og ellers 2 Kr. —, og naar bevisligt Udgifterne pr. Sygedag har været langt højere end 3 eller 2 Kr. — i det sidst opgjorte Aar over det dobbelte, nemlig mellem 6 og 7 Kr. —, maa det anses for rimeligt, at de Takster, der gælder for Refusionen, forhøjes. Det er det, som Lovforslaget tilsigter, og mit Parti kan ganske tiltræde det.

Jacob Christensen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling. Som det ses af Bemærkningerne, er Anledningen til, at denne Sag er taget op, en Henvendelse fra Dansk Købstadforening, hvori ansøges om, at de Takster, der lægges til Grund for Refusionen, forhøjes. Naar man ser hen til de Udgifter, som Sygehuse havde i Finansaaret 1918—19, vil man se, at den foreslaaede Forhøjelse af Taksten pr. Dag fra henholdsvis

3 Kr. og 2 Kr. til $4\frac{1}{2}$ Kr. og 3 Kr. er meget beskedent. Men dertil kommer, at Udgifterne er steget ganske betydeligt for Sygehuse siden 1918—19. Den gennemsnitlige Udgift pr. Sygedag opgøres i Lovforslagets Bemærkninger til 6 Kr. 54 Ø., men den er langt, langt højere for Øjeblikket.

Jeg mener derfor, at den Takstforhøjelse, her er foreslaaet, i Virkeligheden er alt for ringe. Der er paalagt Kommunerne en overordentlig stor Udgift til Sygehuse; det gælder ikke alene med Hensyn til smitsomme Sygdomme, men det gælder om alt Hospitalsvæsen. Jeg finder det noget uheldigt, at det i den Grad er overladt til Kommunerne at afholde disse Udgifter. Hvad f. Eks. Sygekassepatienterne angaar, er det jo saaledes, at de kommunale Sygehuse af al Magt søger at holde Udgifterne nede for Sygekasserne og tager Sygekassepatienterne for en meget ringe Dagpenge; det varierer vistnok i Almindelighed fra 1 Kr. til 2 Kr., medens Kommunerne virkelige Udgift pr. Sygedag som Regel er over 10 Kr. Derved kommer Kommunerne til at yde et meget betydeligt Tilskud til Sygekasserne. Det forekommer mig, at det vilde være rimeligt, om Staten i noget højere Grad deltog i Udgifterne til Hospitalsvæsenet.

Jeg vil i denne Forbindelse sige, at jeg ved, der har været rettet Henvendelse til Ministeriet om at vende tilbage til den Ordning, som var gældende tidligere, nemlig at det ved Indlæggelse paa Epidemihospitaler ikke var Forsørgelseskommunen, som havde Refusionspligt for den ene Fjerdedel, men derimod Opholdskommunen. En saadan Ændring er ikke foreslaaet, og jeg maa ogsaa fraraade, at det sker, selv om jeg erkender, at der forvoldes megen Ulejlighed med Brevskriveri og lignende mellem Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen i den Anledning. Jeg vilde derimod anse det for rimeligt, at man lod Staten afholde hele det i nærværende Lovforslag anførte Beløb til smitsomme Sygdommes Behandling — og det saa meget mere som der i Øjeblikket slet ikke er noget Forhold mellem Statens og Kommunens Udgifter og heller ikke vil blive det, selv om man gaar op til en Refusionstakst af henholdsvis $4\frac{1}{2}$ Kr. og 3 Kr. pr. Sygedag som her i Lovforslaget foreslaaet. Hospitalsvæsenet bør ikke i den Grad være et lokalt Anliggende, som det nu er Tilfældet, idet det er i hele Samfundets Interesse, at Hospitalsvæsenet er saa godt som muligt. Derfor bør Udgifterne dertil udlignes ved, at Statens Andel forøges. Ogsaa Staten skal ganske vist have sine Udgifter dækket gennem Skatter paa